

KANCELARIA SENATU

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 21 stycznia 2019 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej

(druk nr 1073)

I. Cel i przedmiot ustawy

Opiniowana ustawa wdraża do polskiego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. Termin wdrożenia dyrektywy upłynął 14 stycznia 2019 r.

Dyrektywa i Rozporządzenie (UE) nr 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej mają na celu ustanowienie trwałego, komplementarnego i spójnego współlistnienia wspólnotowego znaku towarowego i krajowych systemów ochrony znaków towarowych. Takie współlistnienie systemów umożliwia przedsiębiorcom skuteczne i wydajne funkcjonowanie w aktualnych realiach gospodarczych i w ramach wspólnego obszaru celnego UE.

Regulacja w zakresie uproszczenia i zwiększenia dostępności systemu ochrony znaków towarowych ma objąć swoim zakresem ok. 2 mln aktywnych przedsiębiorców i ok. 180 tys. uprawnionych z tytułu pozostających w mocy znaków towarowych. Ponadto oczekuje się, że uproszczenie sposobu przedłużania ochrony na znaki towarowe doprowadzi do zmniejszenia liczby wygaśnień z mocy ustawy praw wyłącznych na znaki towarowe na skutek braku uiszczenia opłaty za kolejny okres ochronny.

Do najistotniejszych spraw regulowanych opiniowaną ustawą należy zaliczyć trzy grupy zagadnień:

- 1) kwestie uzyskiwania i utrzymywania prawa ochronnego na znak towarowy, w tym w szczególności:

- a) modyfikacji ulegnie definicja znaku towarowego – dotychczas znakiem towarowym mogło być tylko takie oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, nowela rezygnuje z tego wymagania, ponieważ nie przystaje ono do zmieniających się warunków gospodarczych i postępu technologicznego; w myśl zmodyfikowanych przepisów znakiem towarowym będą mogły być również nietradycyjne znaki np. dźwięki, znaki zapachowe czy holograficzne,
  - b) wprowadzona zostanie regulacja dotycząca wspólnych znaków towarowych i znaków towarowych gwarancyjnych; takie rodzaje znaków towarowych stanowią szczególną kategorię oznaczeń, w której przewiduje się sformalizowane zasady i tryb używania znaku, określone w odpowiednim regulaminie; umożliwienie zgłoszenia znaków towarowych gwarancyjnych przed Urzędem Patentowym (które zgodnie z postanowieniami dyrektywy nie ma charakteru obligatoryjnego) wpłynie na zmniejszenie kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców,
  - c) wprowadzone zostaną zmiany w zakresie trybu przedłużania praw ochronnych na znaki towarowe – w aktualnie obowiązującym stanie prawnym przedłużenie prawa ochronnego na znak towarowy wymaga złożenia pisemnego wniosku i wydania przez Urząd Patentowy decyzji; w myśl noweli dla przedłużenia prawa ochronnego na znak towarowy wystarczające będzie wniesienie opłaty za kolejny okres ochrony przez uprawnionego lub osobę ustawowo lub umownie upoważnioną; ponadto na Urząd Patentowy nałożony zostanie obowiązek informowania uprawnionych z praw wyłącznych o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za kolejny okres ochrony;
- 2) ukształtowanie postępowania w sprawach znaków towarowych międzynarodowych zgodnie z przepisami Porozumienia Madryckiego dotyczącego międzynarodowej rejestracji znaków z 1891 r., którego Polska stała się członkiem 18 marca 1991 r. i Protokołu do tego porozumienia przyjętego w 1989 r., który w Polsce obowiązuje od 1 kwietnia 1996 r. – ma ono zapewnić szybsze i uproszczone procedowanie zgłoszeń międzynarodowych znaków towarowych, a ponadto umożliwić równoległe prowadzenie postępowania w odniesieniu do badanych z urzędu przeszkód bezwzględnych do udzielenia prawa ochronnego oraz w odniesieniu do potencjalnych sprzeciwów do zgłoszenia, wnoszonych przez osoby trzecie;
  - 3) roszczenia cywilnoprawne przysługujące uprawnionym w przypadku naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy – nowela reguluje m.in. prawo zakazania czynności

przygotowawczych, związanych z użyciem opakowania lub innych środków; zakaz reprodukcji zarejestrowanych znaków towarowych w słownikach lub innych zbiorach informacji; kwestię zajęcia towarów, oznaczonych znakiem podrabianym, będących w tranzycie; odpowiedzialność osoby, z której usług korzystano przy naruszeniu prawa ochronnego na znak towarowy.

Ustawa wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy (druk sejmowy nr 3107) był przedłożeniem rządowym. Marszałek Sejmu w dniu 14 grudnia 2018 r. skierował projekt do Komisji Gospodarki i Rozwoju. Komisja po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz rozpatrzeniu projektu na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2019 r. wniosła o jego przyjęcie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 3121). Na etapie prac w komisji wprowadzono do projektu liczne poprawki o charakterze doprecyzowującym i techniczno-legislacyjnym, które nie wpłynęły na meritum rozwiązań zawartych w projekcie. Sejm uchwalił ustawę na 76. posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w brzmieniu sprawozdania.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 2 lit. b i pkt 3, art. 129¹ ust. 4 i art. 132¹ ust. 1 pkt 6 – w związku z tym, że w art. 129¹ ust. 1 pkt 13 i ust. 4 (w nowym brzmieniu) ustawodawca rozróżnia prawo krajowe, prawo Unii Europejskiej i umowy międzynarodowe, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, należałoby precyzyjnie wskazać, o jakich reżimach prawnych stanowią art. 129¹ ust. 4 i art. 132¹ ust. 1 pkt 6. Wydawać by się mogło, że najszersze z pojęć „przepisy prawa” obejmuje swoim zakresem wszystkie reżimy prawne (krajowy, unijny i międzynarodowy), niemniej temu rozumieniu przeczy znowelizowany art. 129¹ ust. 4. W myśl tego przepisu, zakresem pojęcia „przepisy prawa” nie jest objęty reżim międzynarodowy. Co więcej, analizując art. 129¹ ust. 4 można dojść do wniosku, że zakresem tym nie są objęte również przepisy unijne.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

- a) w pkt 2 w lit. b, w ust. 4 wyrazy „prawa lub” zastępuje się wyrazami „prawa krajowego,

prawa Unii Europejskiej lub”,

b) w pkt 3, w pkt 6 po wyrazie „prawa” dodaje się wyrazy „krajowego lub prawa Unii Europejskiej”;

2) art. 1 pkt 5 lit. a, art. 136 ust. 1 – uwzględniając nomenklaturę stosowaną powszechnie w systemie prawnym, w przepisie należałoby się posłużyć określeniem „zaciąganie zobowiązań” a nie określeniem „nabywanie obowiązków”.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 5 w lit. a, w ust. 1 wyraz „obowiązków” zastępuje się wyrazami „zaciągania zobowiązań”;

3) art. 1 pkt 6, art. 136¹ ust. 2 – przepis ten stanowi, że prawo ochronne na wspólny znak towarowy zostanie udzielone, jeżeli w wyniku zmiany regulaminu używania znaku zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 136¹ ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 136 lub art. 138 ust. 3 i 4. **Spełnienie warunków**, o których mowa w art. 136¹ ust. 1 pkt 1 i 2, oznacza, że w następstwie zmiany regulaminu akt ten będzie sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami lub zaistnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku. Trudno to uznać za zgodne z wolą ustawodawcy. Zapewne następstwem zmiany regulaminu ma być wyeliminowanie okoliczności, o których mowa w art. 136¹ ust. 1 pkt 1 i 2. Analogiczna uwaga odnosi się do art. 136³ ust. 2. W celu sformułowania przepisu zgodnie z intencją prawodawcy, należałoby przyjąć poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 6:

a) w art. 136¹ ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w wyniku zmiany regulaminu używania znaku nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 136 lub art. 138 ust. 3 i 4, udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy.”,

b) w art. 136³ ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w wyniku zmiany regulaminu używania znaku nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 136² lub art. 138 ust. 6 i 7, udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny.”;

- 4) nienowelizowany art. 147 ust. 1 – w związku z dodaniem do nowelizowanej ustawy art. 136¹ i art. 136³, należałoby rozważyć uzupełnienie o te przepisy odesłania w art. 147 ust. 1. Zgodnie z tym przepisem, po bezskutecznym upływie terminu na złożenie sprzeciwu, o którym mowa w art. 152¹⁷ ust. 1, Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy, chyba że powziął, po ogłoszeniu o zgłoszeniu znaku towarowego, informację o okolicznościach, o których mowa w art. 129¹ (bezwzględne przeszkody rejestracji). Warto przy tym zauważyć, że stosownej korekty odesłania dokonano m. in. w przepisach art. 146¹. W art. 136¹ i art. 136³ określono dodatkowe przeszkody rejestracji znaku towarowego, w odniesieniu do wspólnego znaku towarowego i znaku towarowego gwarancyjnego.

Propozycja poprawki:

w art. 1 po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) w art. 147 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po bezskutecznym upływie terminu na złożenie sprzeciwu, o którym mowa w art. 152¹⁷ ust. 1, Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy, chyba że powziął, po ogłoszeniu o zgłoszeniu znaku towarowego, informację o okolicznościach, o których mowa w art. 129¹, art. 136¹ i art. 136³.”;

- 5) art. 1 w pkt 13, art. 152^{1a} ust. 1 – uwzględniając treść znowelizowanych art. 152^{6a} ust. 2 i art. 233¹ oraz innych przepisów ustawy – Prawo własności przemysłowej dotyczących uznawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych, a także kierując się § 10 Zasad techniki prawodawczej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 13, w art. 152^{1a} w ust. 1 wyrazy „rejestracji międzynarodowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”

międzynarodowego znaku towarowego”;

- 6) art. 1 pkt 18, w art. 152^{6c} ust. 2 – przepis ten powinien odnosić się wyłącznie do decyzji uznającej ochronę międzynarodowego znaku towarowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie dodatkowo decyzji o odmowie uznania takiej ochrony. Brak stosownej korekty spowoduje, że nie da się zastosować prawidłowo znowelizowanego art. 152⁷. Przepis ten odnosi się bowiem do **doręczenia** decyzji w sprawie uznania ochrony. Skoro decyzja o odmowie uznania ochrony nie będzie doręczana, jak określić termin na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy?

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 18, w art. 152^{6c} w ust. 2 wyrazy „w sprawie uznania” zastępuje się wyrazami „o uznaniu”;

- 7) art. 1 pkt 20, art. 152^{7a} – użyte na początku przepisu sformułowanie „z zastrzeżeniem art. 152^{6c} ust. 1” jest błędne zarówno z merytorycznego, jak i legislacyjnego punktu widzenia. Próbując określić relacje pomiędzy art. 152^{7a}, a innymi przepisami w ustawie, ustawodawca odesłał do art. 152^{6c}, który to przepis nie ma żadnego związku (nie jest wyjątkiem albo uszczegółowieniem) z przepisem zawierającym odesłanie. Zapewne ustawodawcy chodziło o określenie relacji pomiędzy art. 152^{7a}, a art. 152^{6b} ust. 1. Trzeba również pamiętać, że technika tzw. zastrzeżeń została uznana za błędną legislacyjnie. Jeżeli prawodawca musi określić relację pomiędzy przepisami powinien ją określić w sposób niebudzący wątpliwości. Technika tzw. zastrzeżeń nie dość, że wątpliwości nie eliminuje, to może je jeszcze dodatkowo generować.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 20, w art. 152^{7a} wyrazy „Z zastrzeżeniem art. 152^{6c} ust. 1, po” zastępuje się wyrazem „Po” oraz po wyrazie „decyzji” dodaje się wyrazy „, chyba że decyzja wraz z notą została przekazana na podstawie art. 152^{6b} ust. 1”;

- 8) art. 1 pkt 26 lit. a, art. 156 ust. 1 pkt 2 – w związku z tym, że przepis ten odnosi się do oznaczeń i określeń, zaś art. 156 ust. 2 wyłącznie do oznaczeń, nasuwa się pytanie, czy zgodne z wolą ustawodawcy jest, aby wyjątek z ust. 2 odnosił się tylko do fragmentu

zakresu ust. 1 pkt 2. Ponadto można mieć wątpliwość, czy prawidłowe z merytorycznego punktu widzenia jest rozróżnianie oznaczeń i określeń. W kontekście znaków towarowych wydaje się, że „określenie” mieści się w „oznaczeniu”.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 26 w lit. a, w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub określeń”;

- 9) art. 1 pkt 29, art. 161 ust. 1 – w związku z tym, że przewidziane w przepisie żądania uprawnionego są alternatywne, przy czym nie jest możliwe, aby żądać zarazem umorzenia postępowania jak i unieważnienia prawa ochronnego oraz żądać udzielenia prawa ochronnego łącznie z jego przeniesieniem, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 29, w ust. 1 wyrazy „lub unieważnienia” zastępuje się wyrazami „albo unieważnienia” oraz wyrazy „lub przeniesienia” zastępuje się wyrazami „albo przeniesienia”;

- 10) art. 1 pkt 34, art. 165 ust. 3 pkt 1 i 2 – mając na względzie terminologię art. 130 oraz kierując się §10 Zasad techniki prawodawczej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 34, w ust. 3 w pkt 1 i 2 wyraz „uzyskał” zastępuje się wyrazem „nabrał”;

- 11) art. 1 pkt 35 lit. b, art. 166 ust. 3 – kierując się § 5 Zasad techniki prawodawczej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 35 w lit. b, w ust. 3 wyrazy „braku przedstawienia” zastępuje się wyrazem „nieprzedstawienia”;

- 12) art. 1 pkt 36 lit. a, art. 169 ust. 1 pkt 7 – w związku z tym, że art. 169 ust. 1 określa przesłanki wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, biorąc również pod uwagę treść ust. 2 w tym artykule oraz art. 168 ust. 4 (w przepisach tych mówi się o decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego; odmowa stwierdzenia wygaśnięcia prawa pozostaje bez wpływu na prawo), należałoby w analizowanym przepisie odnieść się konkretnie do decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego, a nie do decyzji w sprawie wygaśnięcia prawa ochronnego (stwierdzającej albo odmawiającej stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego).

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 36 w lit. a, w pkt 7 wyrazy „w sprawie wygaśnięcia” zastępuje się wyrazami „stwierdzającej wygaśnięcie”;

- 13) art. 1 pkt 44 lit. d, art. 296 ust. 2¹ pkt 2 – sformułowana niżej propozycja poprawki ma na celu doprecyzowanie odesłania do art. 16 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Odesłanie do całego art. 16 jest zbyt szerokie. Wskazany artykuł dotyczy bowiem nie tylko reklamy porównawczej, ale również np. reklamy wprowadzającej w błąd (zob. art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji). Przepis art. 10 ust. 3 pkt. f wdrażanej dyrektywy odnosi się jednoznacznie wyłącznie do reklamy porównawczej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 44 w lit. d, w ust. 2¹ w pkt 2 wyrazy „art. 16” zastępuje się wyrazami „art. 16 ust. 3 i 4”;

- 14) art. 1 pkt 44 lit. e, art. 296 ust. 3 – przepis ten przewiduje, że z roszczeniami, o których mowa w art. 296 ust. 1 (zaniechania naruszenia, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody), można wystąpić także przeciwko osobie, która tylko wprowadza do obrotu oznaczone już znakiem towarowym towary, jeżeli nie pochodzą one od uprawnionego albo osoby, która miała jego zezwolenie na używanie znaku towarowego, a także przeciwko osobie, z usług której korzystano przy naruszeniu prawa ochronnego na znak towarowy. Jednocześnie ustawodawca stanowi, że przepis art. 296 ust. 3 stosuje się **bez**

uszczerbku dla art. 12–15 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Sformułowanie „bez uszczerbku” jest synonimem określenia „nie narusza”. Formuły te mają służyć – w zamyśle prawodawcy – określeniu relacji pomiędzy przepisami, tj. określeniu, które przepisy mają charakter szczególny i tym samym które mają pierwszeństwo. Zastosowana technika wszystkich wątpliwości nie eliminuje. Należy przy tym pamiętać o *Dobrych Praktykach Legislacyjnych* – „Przepisy określające wzajemne relacje pomiędzy ustawami w zakresie nienaruszania innych ustaw przez daną ustawę” w zakresie posługiwania się w aktach formułami „nie narusza”, „nie wyłącza stosowania”, „stosuje się bez uszczerbku”. Przepisy określające wzajemne relacje pomiędzy ustawami (przepisami) w zakresie nienaruszania innych ustaw (innych przepisów) przez daną ustawę można pozostawiać jedynie w przypadku ustaw obowiązujących. Należy jednak dążyć do eliminacji takich przepisów z systemu prawa. W szczególności nie należy posługiwać się taką formułą w nowo dodawanych do systemu prawnego przepisach.

Mając powyższe na względzie oraz uwzględniając, że celem zdania drugiego w ust. 3 było zapewne wyłączenie z zakresu podmiotowego zdania pierwszego osób, których odpowiedzialność jest wyłączona na podstawie art. 12–15 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 44 w lit. e, w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisu nie stosuje się do osoby, której odpowiedzialność jest wyłączona na podstawie art. 12–15 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.”;

- 15) art. 2 – zgodnie z tym przepisem, do trybu prowadzenia postępowań o udzielenie, unieważnienie i stwierdzenie wygaśnięcia praw ochronnych na znaki towarowe istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, wszczętych po tym dniu, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepis ten budzi wątpliwości. Po pierwsze, nie jest jasne, jaki problem intertemporalny ten przepis rozstrzyga. Nie budzi bowiem wątpliwości, że postępowania wszczęte po dniu wejścia w życie ustawy muszą być prowadzone na podstawie znowelizowanych przepisów.

Po drugie, wydaje się że rozwiązania przewidziane w tym przepisie nie odnoszą się do wszystkich problemów międzyczasowych, które będą następstwem nowelizacji. W szczególności nie jest jasne, jakie przepisy zastosować w odniesieniu do postępowań w sprawie przedłużenia praw ochronnych na znaki towarowe na dalsze okresy ochrony, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie opiniowanej ustawy, w związku ze zmianą procedury przedłużenia praw ochronnych na znaki towarowe (zmiana art. 153, art. 1 pkt 25 noweli). Ponadto, w związku z nowelizacją art. 152²² (rezygnacja z instytucji kolegów orzekających do spraw spornych; art. 1 pkt 23 noweli) należałoby jednoznacznie uregulować kwestię przepisów właściwych w sprawach postępowań wszczętych na skutek złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji Urzędu Patentowego wydanej po rozpatrzeniu sprzeciwu przed dniem wejścia w życie noweli, a niezakończonych do dnia jej wejścia w życie (w zależności od tego, czy wniosek został już złożony czy nie, z uwzględnieniem toczących się postępowań w sprawie sprzeciwu).

Mając powyższe na względzie art. 2 mógłby brzmieć tak jak w niżej zaproponowanej poprawce.

Propozycja poprawki:

art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Do postępowań o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do postępowań o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wszczętych po wejściu w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Do postępowań w sprawie przedłużenia prawa ochronnego na znak towarowy na dalsze okresy ochrony, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

4. Do postępowań o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji Urzędu Patentowego wydanej po rozpatrzeniu sprzeciwu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

5. Do postępowań o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji Urzędu Patentowego wydanej po rozpatrzeniu sprzeciwu, wszczętych po wejściu w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienionej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, również w przypadku, gdy postępowanie w sprawie sprzeciwu zostało wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy.”;

16) art. 3 – przepis ten budzi wątpliwości interpretacyjne. Stosunki cywilnoprawne nie mogą powstać na podstawie nowych przepisów przed dniem wejścia w życie tych przepisów. Wątpliwości są następstwem posłużenia się w przepisie sformułowaniem: „wynikających z ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”. Dążąc do zapewnienia jednoznaczności przepisowi przejściowemu, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Do oceny stosunków cywilnoprawnych, które powstały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, chyba że skutki prawne tych stosunków nastąpiły po wejściu w życie niniejszej ustawy.”;

17) art. 6 – ustawodawca rezygnuje *de facto* z okresu *vacatio legis*, co może budzić wątpliwości w zakresie zgodności przepisu o wejściu w życie z art. 2 Konstytucji. Nie kwestionując tego, że ustawa zawiera przepisy korzystne dla uprawnionych oraz faktu, że upłynął już termin transpozycji dyrektywy 2015/2436 do krajowego porządku prawnego, trzeba mieć na względzie, że zgodnie z poglądami Trybunału Konstytucyjnego oraz z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, rezygnacja z okresu dostosowawczego możliwa jest tylko wówczas, gdy kumulatywnie spełnione są dwa warunki: ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. W związku z tym, może pojawić się pytanie, jaki to ważny interes państwa w tym konkretnym przypadku uzasadnia rezygnację z *vacatio legis*. Czym innym jest bowiem zagwarantowanie choć minimalnego okresu dostosowawczego,

a czy innym całkowita z niego rezygnacja. W uzasadnionych przypadkach ustawodawca może skrócić okres dostosowawczy, zdecydowanie bardziej jest on jednak ograniczony w przypadku gdy chce, aby nowe przepisy weszły w życie niemal natychmiast po ich publikacji.

Propozycja poprawki:

art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”.

Jakub Zabielski

Główny legislator